

Udskriftsdato: 27. december 2025

KEN nr 10485 af 20/08/2006 (Gældende)

Klage over information og behandling med blodfortyndende medicin (Marevan)

Ministerium: Indenrigs- og Sundhedsministeriet

Journalnummer: Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse,
Patientklagenævnet, j.nr. 0656222

Klage over information og behandling med blodfortyndende medicin (Marevan)

Resumé

En 76-årig mand blev indlagt akut med lårbensbrud, som han blev opereret for. Ca. 1 uge efter operationen fik lægerne mistanke om, at der var ved at udvikle sig blodprop i det opererede ben, og patienten blev behandlet med blodfortyndende medicin (Marevan). I løbet af indlæggelsen blev der med regelmæssige mellemrum taget blodprøver og reguleret i dosis af Marevan. På tidspunktet hvor patienten blev udskrevet, ca. 1 måned efter indlæggelsen, var han i fortsat behandling med Marevan, og lægerne besluttede at sætte dosis op på baggrund af en blodprøve taget samme dag. En kontrollerende blodprøve kunne først tages af patientens praktiserende læge 4 dage efter udskrivelsen med svar efter yderligere 2 dage. 5 dage efter udskrivelsen blev patienten genindlagt på grund af smerter og kraftnedsættelse i det opererede ben. Lægerne fandt ikke tegn på blodprop i benet, men de fandt grundlag for at stoppe behandlingen med Marevan helt på grund af meget forhøjet INR-værdi. 2 dage efter genindlæggelsen konstaterede lægen, at det opererede ben var noget hævet, hvilket han vurderede formentlig drejede sig om en blødning i låret som komplikation til Marevanbehandlingen, da INR-værdien var forhøjet.

Der blev bl.a. klaget over, at patienten blev udskrevet i behandling med Marevan uden at have fået information om komplikationer/bivirkninger til behandlingen og over, at lægerne forhøjede dosis af Marevan med 50 % på trods af, at man vidste, at blødningstiden først kunne blive kontrolleret 3 dage efter med svar 5 dage efter.

Nævnet fandt grundlag for at kritisere overlægen for hans manglende information til patienten om bivirkninger til behandlingen med Marevan.

Nævnet lagde vægt på, at overlægen oplyste, at han ikke informerede patienten om bivirkninger til behandlingen med Marevan, idet patienten som tidligere praktiserende læge måtte formodes at være velorienteret om Marevans egenskaber. Nævnet fandt, at selvom det var naturligt at forvente, at en tidligere praktiserende læge kendte informationen vedrørende Marevan, havde overlægen pligt til at sikre sig, at dette var tilfældet senest ved udskrivelsen af patienten.

Nævnet fandt ikke grundlag for at kritisere overlægen for hans behandling af patienten med Marevan, hvor dosis blev øget selvom der først kunne komme svar fra en kontrollerende blodprøve ca. 1 uge senere.

Nævnet lagde vægt på, at patienten igennem længere tid var blevet behandlet med Marevan uden tilstrækkelig effekt, og at øgningen i dosis af Marevan var beskeden og kun kunne forventes at medføre en beskeden stigning i INR-værdien.